

WILSON PAROSCHI

EL LLIBRE DELS FETS

WILSON PAROSCHI

EL LLIBRE DELS FETS

Guia d'Estudi de la Bíblia
(Lliçons de l'Escola Sabàtica)

Edició juliol-setembre 2018

El llibre dels Fets

Guia d'Estudi de la Bíblia
(Lliçons de l'Escola Sabàtica)
Edició per a Adults
Juliol-setembre 2018

Autor

Wilson Paroschi

Director general

Clifford Goldstein

Director

Marcos G. Blanco

Traducció a l'espanyol i redacció editorial

Claudia Blath

Disseny

Ivonne Leichner

Traducció (no autoritzada)

Joan Rosique Riudoms

(A partir de l'edició en espanyol d'Editorial Safeliz:

WILSON PAROSCHI: *El libro de los Hechos*.

Guía de Estudio de la Biblia [Lecciones de la Escuela Sabática].

Edición para Maestros, Julio-Septiembre de 2018.

Colmenar Viejo [Madrid]: Editorial Safeliz, S.L.)

Pàgina web de l'edició en català

<http://www.recursosbiblics.com/>

SUMARI

Introducció. LA VICTÒRIA DE L'EVANGELI	7
Clau d'abreviatures	9
Bibliografia	9
1. Sereu els meus testimonis	11
2. La Pentecosta	18
3. La vida a l'església primitiva	25
4. Els primers dirigents de l'església	32
5. La conversió de Pau	39
6. El ministeri de Pere	46
7. El primer viatge missioner de Pau	53
8. El concili de Jerusalem	60
9. El segon viatge missioner	67
10. El tercer viatge missioner	74
11. Arrest a Jerusalem	81
12. Reclusió a Cesarea	88
13. El viatge a Roma	95

INTRODUCCIÓ

LA VICTÒRIA DE L'EVANGELI

Molts historiadors creuen que les tres dècades més cabdals de la història de la humanitat van tenir lloc quan un petit grup d'homes, majoritàriament jueus sota el poder de l'Esperit Sant, va portar l'evangeli al món. El llibre dels Fets dels Apòstols és un relat d'aquestes tres dècades crucials, que abasten des de la resurrecció de Jesús, l'any 31 d.C., fins a la fi del primer empresonament romà de Pau, l'any 62 d.C. (Fets 28:30). El llibre s'hauria escrit poc després, ja que la narració s'atura en aquest punt, encara que existeixen evidències que Pau va ser alliberat d'aquest confinament i va reprendre els seus esforços missioners, predicant i viatjant fins que el van arrestar uns anys més tard, i després el van executar a Roma, l'any 67 d.C.

El llibre dels Fets no diu res sobre l'autor, però la tradició de l'església sempre l'ha identificat amb Lluc, “el metge estimat” de Colossencs 4:14 i company de viatge de Pau (2 Timoteu 4:11; Filipencs 24). Tradicionalment, també es creu que Lluc és l'autor del tercer Evangeli, que sens dubte és el “primer llibre” (BST) esmentat a Fets 1:1 (*comparar amb* Lluc 1:3). L'Evangeli segons Lluc i Fets són volums bessons dels començaments del cristianisme: el seu origen (la vida i el ministeri de Jesús) i la seva expansió (els esforços missioners dels apòstols).

Junts formen al voltant del 27 per cent del Nou Testament, la major contribució d'un sol autor. A la seva carta als Colossencs, Pau es refereix a Lluc com un col·lega gentil, algú que no era “de la circumcisió” (Colossencs 4:7-14). Lluc, llavors, és l'únic autor no jueu d'un llibre del Nou Testament.

Això sembla explicar un dels seus temes principals: la universalitat de la salvació. Déu no té favorits. L'església ha estat cridada a donar testimoni a totes les persones, independentment de la seva raça, classe social o gènere (Fets 1:8; 2:21, 39, 40; 3:25; 10:28, 34, 35). El fet de no testificar, ja sigui per prejudici o conveniència, és una distorsió de l'evangeli i contrari a les veritats més bàsiques de la Paraula de Déu. Davant Déu, som tots iguals: pecadors que necessiten la redempció que ofereix Jesucrist.

Per tant, no és casual que el principal heroi de Lluc sigui Pau, l'“apòstol dels gentils” (Romans 11:13), al qual li dedica gairebé dos terços del llibre dels Fets.

Altres temes importants que es troben en Fets són: la sobirania de Déu i el seu propòsit diví (Fets 17:24, 25; 20:27; 23:11); l'exaltació de Jesús com a Senyor i Salvador (Fets 2:32, 36; 3:13, 15; 4:10-12; 5:30, 31); i especialment el paper de l'Esperit en facultar i guiar a l'església per la seva missió (Fets 2:1-4; 4:24-31; 8:14-17, 29, 39; 10:19, 20). De fet, els èxits de l'església primitiva no van ser resultat de la saviesa ni de la capacitat humana, tot i que va agradar a Déu utilitzar algú com Pau per impactar al món d'una manera que cap altre apòstol va poder fer-ho (1 Corintis 15:10).

El llibre dels Fets dels Apòstols tracta el període de formació de l'església primitiva, en què hi va haver un creixement considerable, tant administratiu com teològic. Podem veure això, per exemple, en la manera en com l'església va tractar qüestions relacionades amb el temps de la segona vinguda de Jesús, l'estatus dels gentils i el paper de la fe en la salvació.

Però el que l'església primitiva va poder aconseguir en un període tan breu és un testimoni perpetu d'allò que Déu pot fer per mitjà d'aquells que humilien el seu cor en oració, viuen més enllà de les diferències individuals, i es deixen utilitzar pel esperit per a honra i glòria de Déu.

El llibre dels Fets dels Apòstols és la història dels qui van ser cridats per Déu per començar l'obra. Els qui som cridats per Déu per acabar-la, què podem aprendre d'aquesta història?

Wilson Paroschi és professor d'Interpretació del Nou Testament al Centre Universitari Adventista (UNASP), campus Engenheiro Coelho, São Paulo, Brasil.

Posseeix un Doctorat en Nou Testament per la Universitat Andrews (2004) i va realitzar estudis postdoctorals a la Universitat de Heidelberg, Alemanya (2011).

CLAU D'ABREVIATURES

<i>BCI</i>	<i>Biblia Catalana Interconfessional</i>
<i>BEC</i>	<i>Biblia Evangèlica Catalana, “La Bíblia del 2000”</i>
<i>BM</i>	<i>La Bíblia [dels monjos] de Montserrat</i>
<i>CBA</i>	<i>Comentario bíblico adventista, 7 volums</i>
<i>DTG</i>	<i>El Deseado de todas las gentes</i>
<i>HAp</i>	<i>Los hechos de los apóstoles</i>
<i>LP</i>	<i>Sketches from the Life of Paul</i>
<i>NTV</i>	<i>Santa Biblia, versió Nueva Traducción Viviente</i>
<i>NVI</i>	<i>Santa Biblia, versió Nueva Versión Internacional</i>
<i>MS</i>	<i>Mensajes selectos, 3 volums</i>
<i>OE</i>	<i>Obreros evangélicos</i>
<i>R&H</i>	<i>Review and Herald</i>
<i>RVR</i>	<i>La Biblia, versió Reina-Valera 1960</i>
<i>SBT</i>	<i>La Santa Biblia, versió de la Societat Bíblica Trinitària[#]</i>
<i>TI</i>	<i>Testimonios para la iglesia, 9 volums</i>

*Les cites bíbliques són reproduïdes, a no ser que es digui el contrari, de la Bíblia Evangèlica Catalana, “La Bíblia del 2000”.
Institució Bíblica Evangèlica de Catalunya, 2000 (2a ed.).*

En la transcripció de les cites bíbliques de l'Antic Testament, s'ha utilitzat “Jehová” en substitució de “el Senyor” i “Jahveh”.

BIBLIOGRAFIA

- BARCLAY, WILLIAM, *The Acts of the Apostles*, ed. rev. Filadelfia: Westminster, 1976.
- BOCK, DARREL L., *Acts: Baker exegetical Commentary on the New Testament*. Grand Rapids, MI: Baker Academics, 2007.
- PETERSON, DAVID G., *The Acts of the Apostles*. Grand Rapids, MI: Eerdmans, 2009.
- STOTT, JOHN R. W., *The Message of Acts: The Spirit, the Church & the World*. Downers Grove: InterVarsity, 1990.
- WILLIAMS, DAVID J., *Acts*. Grand Rapids, MI: Baker, 1990.

[#] *La Santa Biblia*, editada per la Societat Bíblica Trinitària. <http://www.societatbiblicatrinitaria.cat>. Londres: Tyndale House, 2009. ISBN: 978-1-86228-359-6.

SEREU ELS MEUS TESTIMONIS

Dissabte 30 de juny

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Fets 1:6-8; Lluc 24:25; 24:44-48; Deuteronomi 19:15; Fets 1:9-26; Proverbis 16:33.

PER MEMORITZAR:

“Però rebreu poder quan hagi vingut l'Esperit Sant sobre vosaltres, i sereu testimonis meus a Jerusalem, i a tot Judea i Samaria, i fins a l'últim extrem de la terra” (Fets 1:8, SBT).

La missió de Jesús a la Terra havia acabat. Déu aviat enviaria l'Esperit Sant, qui, en ratificar els seus esforços amb molts senyals i prodigis, enfortiria i conduiria als deixebles a una missió que arribaria fins als confins del món. Jesús no podia quedar-se amb ells per sempre en carn humana. No només perquè la seva encarnació li imposava una limitació física en el context d'una missió mundial, sinó també perquè eren necessàries l'ascensió de Jesús i la seva exaltació al cel per a que l'Esperit arribés.

Però fins a la resurrecció de Jesús, els deixebles no sabien aquestes coses amb claredat. Quan van deixar tot per seguir-lo, creien que ell era un alliberador polític que, un dia, expulsaria als romans de la terra, restabliria la dinastia de David i restauraria Israel a la seva glòria passada. No era fàcil per a ells pensar d'una altra manera.

Aquest és el tema fonamental de les instruccions finals de Jesús als deixebles al primer capítol de Fets. La promesa de l'Esperit sorgeix en aquest context. El capítol també descriu el retorn de Jesús al cel i de quina manera l'església primitiva es va preparar per a la Pentecosta.

CONCEPTE CLAU PER AL CREIXEMENT ESPIRITUAL

Focalitzant les Escriptures: Lluc 24:50-52; Fets 1:6-8

El llibre dels Fets ens recorda constantment que el creixement espiritual no es produeix en el buit. Tot allò que es dugui a terme a les nostres vides individuals o a la vida col·lectiva de l'església és fruit del ministeri de Jesús, i és fet mitjançant el poder de l'Esperit Sant. Potser cap altre llibre de la Bíblia narra tan clarament, i en un lapse de temps tan breu, el naixement, el creixement, la missió i la continuació de la vida cristiana com ho fa el llibre dels Fets. El resum inicial de cinc punts que Lluc fa al llibre dels Fets és notable: 1) estar convençuts de la missió de Jesús (Fets 1:1-3); 2) estar alerta i esperar la recepció de l'Esperit Sant (Fets 1:4, 5); 3) preocupar-se més *pel què* en comptes *del quan* del Regne (Fets 1:4-7); 4) estar preparats per rebre l'Esperit Sant (Fets 1:8); 5) ser testimonis en tots els llocs, des de les nostres llars fins al món (Fets 1:8).

LA RESTAURACIÓ D'ISRAEL

Hi ha dues classes de profecies messiàniques a l'Antic Testament: una que preveu un Messies majestuós que governa per sempre (Salms 89:3, 4, 35-37; Isaïes 9:6, 7; Ezequiel 37:25; Daniel 2:44; 7:13, 14), i una altra que prediu que el Messies mor pels pecats del poble (Isaïes 52:13-53:12; Daniel 9:26). Aquestes profecies no es contradiuen entre si. Només apunten a dues fases consecutives del ministeri del Messies: primer pateix, i després es converteix en Rei (Lluc 17:24, 25; 24:25, 26).

Però el problema era que les expectatives messiàniques jueves del segle I eren unilaterals. L'esperança d'un Messies regi que portaria alliberament polític va enfosquir la noció d'un Messies que patiria i moriria.

Al principi, els deixebles compartien aquesta esperança d'un Messies regi. Creien que Jesús era el Messies (Mateu 16:16, 20) i, algunes vegades, van ser sorpresos barallant-se per qui s'asseuria al seu costat quan fos entronitzat (Marc 10:35-37; Lluc 9:46). Tot i les advertències de Jesús sobre el destí que l'esperava, ells simplement no podien entendre el que ell volia dir. Per tant, quan va morir, es van confondre i es van desanimar. Segons les seves pròpies paraules: “Nosaltres, però, confiàvem que ell seria el llibertador d'Israel, però amb tot això, ja som al tercer dia d'ençà que han ocorregut aquests fets” (Lluc 24:21).

Llegeix Fets 1:6. Què ens diu aquesta pregunta respecte del que encara no entenien? De quina manera Jesús els va respondre a Fets 1:7?

Si la mort de Jesús va representar un cop fatal per a l'esperança dels deixebles, la resurrecció la va reviuire, i va elevar les seves expectatives polítiques a un nivell potser sense precedents. Semblava natural concebre la resurrecció com un fort indicador que el regne messiànic finalment s'establiria.

Però davant la pregunta d'ells, Jesús no va respondre directament. Ell no va rebutjar la premissa darrere de la pregunta dels deixebles sobre un regne imminent, però tampoc la va acceptar. Va deixar l'assumpte en suspens, mentre els recordava que el temps de les accions de Déu li pertany a Déu i, com a tal, és inaccessible per als éssers humans.

Segons Lluc 24:25, quin era el veritable problema dels deixebles? Per què ens resulta fàcil creure el que volem creure, encara que difereixi del que realment ensenya la Bíblia? De quina manera podem evitar aquest parany?

LA MISSIÓ DELS DEIXEBLES

Llegeix Fets 1:8. En lloc de caure en especulacions profètiques, què s'esperava que fessin els deixebles?

Hi ha quatre elements importants en aquest passatge pel que fa a la missió dels deixebles:

1. *El do de l'Esperit.* L'Esperit sempre havia estat actiu entre el poble de Déu. Però, segons els profetes, hi hauria una concessió especial de l'Esperit en el futur (Isaïes 44:3; Joel 2:28, 29). Com el mateix Jesús va ser ungit amb l'Esperit, l'Esperit Sant ja havia estat treballant durant el temps del ministeri de Crist (Lluc 4:18-21), però no seria concedit oficialment fins a l'exaltació de Crist en el cel (Joan 7:39; Fets 2:33).

2. *El paper del testimoni.* Un testimoni és un relat de primera font. Els deixebles estaven plenament capacitats per donar aquest testimoni (Fets 1:21, 22; 4:20; *comparar-los amb* 1 Joan 1:1-3) i ara eren comissionats per compartir amb el món la seva experiència única amb Jesús.

3. *El pla de la missió.* Els deixebles primer havien de donar testimoni a Jerusalem, després a Judea i Samaria, i finalment als confins de la Terra. Era un pla progressiu. Jerusalem era el centre de la vida religiosa jueva, el lloc on Jesús havia estat condemnat i crucificat. Judea i Samaria eren zones limítrofes on Jesús també havia servit. Però els deixebles no havien de limitar-se només a aquests llocs. L'envergadura de la seva missió era mundial.

4. *L'orientació de la missió.* En els temps de l'Antic Testament, les nacions havien de ser atretes a Déu (*veure* Isaïes 2:1-5), Israel no havia de “portar” a Déu a les nacions. Les poques excepcions (per exemple, Jonàs) no invaliden la regla general. Ara l'estratègia era diferent. Jerusalem encara era el centre; però, en lloc de quedar-s'hi i fer arrels, s'esperava que els deixebles anessin fins als extrems de la Terra.

Llegeix Lluc 24:44 al 48. Quin era el missatge central que els deixebles havien de predicar?

En els quaranta dies que va passar amb els deixebles després de la resurrecció (Fets 1:3), Jesús devia haver-los explicat moltes veritats sobre el Regne de Déu, fins i tot quan encara hi havia moltes coses que ells no entenien, com ho reflecteix la pregunta de Fets 1:6. Estaven familiaritzats amb les profecies, però ara podien veure-les sota una nova llum, una llum vessada des de la Creu i la tomba buida (*veure* Fets 3:17-19).

VINDRÀ UNA ALTRA VEGADA

Llegeix Fets 1:9 a l'11. De quina manera descriu Lluc l'ascensió de Jesús? Quina és la importància de que hi hagués dos àngels parlant amb ells (veure Deuteronomi 19:15)?

El relat de Lluc sobre l'ascensió és força breu. Jesús era amb els deixebles a la muntanya de les Oliveres, i mentre els beneïa (Lluc 24:51) va ser portat al cel. El llenguatge, per descomptat, és fenomenològic; és a dir, l'escena es retrata com era vista pels ulls humans, no com era realment. Jesús estava deixant la Terra, i no hi ha altra manera de fer-ho en una forma visible que pujant.

L'ascensió de Jesús va ser un acte sobrenatural de Déu, un dels tants registrats al llarg de la Bíblia. Això està implícit en la manera en què Lluc el descriu, amb la *epērhē* passiva (“fou alçat”, Fets 1:9). Encara que aquesta forma verbal al Nou Testament s'utilitza només aquí, a la versió grega de l'Antic Testament (la Septuaginta) s'hi troba diverses vegades; i en totes es descriuen accions de Déu, el que suggereix que Déu mateix va ser qui va prendre a Jesús fins al cel, així com també va ser ell qui el va ressuscitar d'entre els morts (Fets 2:24, 32; Romans 6:4; 10:9).

Després que Jesús va ser ocultat per un núvol, Lluc informa, només a Fets, de l'episodi de les dues figures vestides de blanc que estaven al costat dels deixebles. La descripció coincideix amb la dels àngels de túniques brillants (Fets 10:30; Joan 20:12). Ells van venir per assegurar als deixebles que Jesús tornaria de la mateixa manera que havia ascendit; i també només Fets ens informa que Jesús va ascendir davant “dels seus ulls” (Fets 1:9).

Per tant, l'ascensió visible va esdevenir la garantia del retorn visible, que també passarà en un núvol, tot i que “amb poder i gran glòria” (Lluc 21:27, *SBT*); i ja no serà un esdeveniment privat, ja que “tothom el veurà” (Apocalipsi 1:7) i no estarà sol (Lluc 9:26; 2 Tessalonicencs 1:7). La glòria de la Segona Vinguda excedirà amb escreix la de l'ascensió.

Com podem aprendre a mantenir la realitat i la promesa de la Segona Vinguda sempre davant de nosaltres? De quina manera hauria d'afectar aquesta gran veritat tots els aspectes de la nostra vida, com les finances, les prioritats i les decisions morals?

PREPARACIÓ PER A LA PENTECOSTA

En la seva resposta (Fets 1:7 i 8), Jesús no va assumir cap compromís pel que fa al temps. Però el significat natural de les seves paraules era que, immediatament després que l'Esperit vingués i els deixebles completessin la seva missió, ell tornaria (*veure també* Mateu 24:14). L'observació dels àngels (Fets 1:11) tampoc va respondre la pregunta de quan vindria el Regne, però es podia entendre com que no faltava molt. Això sembla explicar per què els deixebles “van tornar a Jerusalem amb gran alegria” (Lluc 24:52, *SBT*). La promesa de la segona vinguda de Jesús en un temps indeterminat, que havia de donar-los un estímul addicional per a la seva missió, es va interpretar com que el final passaria en breu. Altres esdeveniments de Fets demostraran aquesta idea.

Llegeix Fets 1:12 al 14. Qui més estava a la cambra alta, i de quina manera es van preparar per a la vinguda de l'Esperit?

En tornar de la muntanya de les Oliveres, els deixebles es van reunir a l'habitació d'hostes de l'estatge superior (en llatí, *cenaculum*) d'una casa particular de dos pisos, a Jerusalem. Algunes seguidores (Lluc 8:1-3; 23:49; 24:1-12), així com la mare i els germans de Jesús, hi eren amb els deixebles.

Els germans de Jesús (Marc 6:3) eren fills més joves de Josep i Maria (Mateu 1:25; Lluc 2:7) o, més probablement, fills d'un primer matrimoni de Josep, en aquest cas Josep hauria estat vidu quan va prendre a Maria per esposa. La seva presència entre els deixebles és una sorpresa, ja que sempre havien estat força escèptics respecte de Jesús (Marc 3:21; Joan 7:5). Però la resurrecció i l'aparició especial de Jesús a Jaume (1 Corintis 15:7) sembla haver marcat la diferència. Més tard, aparentment, Jaume va reemplaçar Pere en la conducció de la comunitat cristiana (Fets 12:17; 15:13; 21:18; Gàlates 2:9, 12).

En constant oració (Fets 1:14), i lloant a Déu en el Temple (Lluc 24:53), tots ells indubtablement van participar d'un temps de confessió, de penediment i d'allunyament del pecat. Malgrat que, en la seva ment, la vinguda de l'Esperit conduïa immediatament al retorn de Jesús, la seva actitud espiritual estava en completa harmonia amb el que estava a punt de succeir, ja que l'Esperit Sant va venir en resposta a l'oració.

En prendre les nostres decisions diàries, de quina manera ajudem a preparar el camí per a l'obra de l'Esperit en la nostra vida?

EL DOTZÈ APÒSTOL

La primera mesura administrativa de la primera comunitat cristiana, que comptava amb uns 120 creients (Fets 1:15), va ser escollir el successor de Judes.

Llegeix Fets 1:21 i 22. Quines qualitats havia de tenir el successor de Judes? Per què eren tan importants?

Calia que fos un testimoni de la resurrecció de Jesús (*comparar amb* Fets 4:33); això és crucial perquè, una vegada rere altra, la resurrecció és considerada una poderosa evidència del messianisme de Jesús i de la veritat de tota la fe cristiana.

No obstant això, l'elecció havia de fer-se entre els que havien acompanyat els apòstols durant tot el ministeri de Jesús. Més endavant, Pau insistiria que ell, tot i no haver estat amb el Jesús terrenal, tenia dret a l'ofici apostòlic perquè la seva trobada amb Jesús camí a Damasc el capacitava per donar testimoni de la seva resurrecció (1 Corintis 9:1). Tot i admetre que era com “un nascut fora de temps” (1 Corintis 15:8, *SBT*), Pau es negava a considerar-se menys qualificat que els altres apòstols (1 Corintis 9:2; Gàlates 2:69). Per tant, només els Dotze i Pau eren “apòstols” en el sentit tècnic i autoritzat (Fets 1:25, 26); però, en el seu sentit general bàsic com enviats o missatgers, el terme també podia ser utilitzat per altres obrers evangèlics (Fets 14:4, 14; Gàlates 1:19).

Llegeix Fets 1:23 al 26. De quina manera va ser escollit Maties?

El mètode que van usar per elegir Matías pot semblar estrany, però fer sorts era una forma tradicional de prendre decisions (*per exemple*, Levític 16:5-10; Nombres 26:55). A més, l'elecció va ser entre dos candidats prèviament reconeguts amb la mateixa qualificació, i no un pas cap al desconegut. Els creients també van pregar creient que el resultat reflectiria la voluntat de Déu (*comparar amb* Proverbis 16:33). No hi ha proves que la decisió hagi estat qüestionada alguna vegada. Després de la Pentecosta, jugar a sorts ja no va ser necessari a causa de la conducció directa de l'Esperit (Fets 5:3; 11:15-18; 13:2; 16:6-9).

Si algú vingués i et preguntés: “Com puc saber quina és la voluntat de Déu per a la meua vida?”, què respondries i per què?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: “Tot el període intermedi entre la Pentecosta i la Parusia (la Segona Vinguda) (ja sigui llarg o curt) ha de ser omplert amb la missió mundial de l'església en el poder de l'Esperit. Els seguidors de Crist havien d'anunciar el que ell havia aconseguit en la seva primera vinguda, i convocar a la gent a penedir-se i creure, en preparació per a la Segona Vinguda. Havien de ser els seus testimonis ‘fins als confins de la terra’ ([Fets] 1:8) i ‘fins a la fi del món’. [...] No tenim llibertat per aturar-nos fins que s'hagin aconseguit els dos extrems” (J. R. W. STOTT, *The Message of Acts: The Spirit, the Church & the World*, pàg. 44).

“El mandat que va donar el Salvador als deixebles incloïa a tots els creients. Inclou a tots els creients en Crist fins a la fi del temps. És un error fatal suposar que l'obra de salvar ànimes només depèn del ministre ordenat. Tots els que els va arribar la inspiració celestial reben l'evangeli com a comesa. A tots els que reben la vida de Crist se'ls ordena treballar per a la salvació dels seus semblants. L'església va ser establerta per a aquesta obra, i tots els que prenen els seus vots sagrats es comprometen per aquest acte a ser col·laboradors amb Crist” (DTG 761).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Fets 1: 7 ens recorda Marc 13:32: “Però, pel que fa al dia i a l'hora, ningú no en sap res, ni els àngels del cel, ni el Fill; només el Pare”. Ellen G. White diu: “Mai més hi haurà un missatge per al poble de Déu que es basi en el temps. No hem de saber el temps definit, ja sigui del vessament de l'Esperit Sant o de la vinguda de Crist” (MS 1:220). I afegeix: “Qui comenci a proclamar un missatge per anunciar l'hora, el dia o l'any de l'aparició de Crist ha pres un jou i proclama un missatge que el Senyor mai li ha donat” (R&H 12 de setembre de 1893). Quina és la rellevància d'aquestes declaracions per a nosaltres avui?
2. Un cop algú va dir: “Déu necessita més testimonis que advocats”. Què en penses d'aquesta frase?
3. Quin va ser el paper de l'oració a l'església primitiva? És coincidència que, en gairebé tots els moments decisius de la vida de l'església, trobem una referència a l'oració (Fets 1:24; 8:14-17; 9:11, 12; 10:4, 9, 30; 13:2, 3)? Quin és el paper que l'oració compleix en la nostra vida?

RESUM: El mandat de Jesús ressuscitat als seus seguidors és que donin testimoni del seu missatge salvífic. També ell proporciona l'habilitació per aconseguir aquest mandat. “Rebreu la força de l'Esperit Sant, quan davallará damunt vostre, i sereu els meus testimonis, no solament a Jerusalem, sinó a tota la Judea, la Samaria i fins als confins de la terra” (Fets 1:8). Com vas rebre aquest mandat? De quina manera es va apoderar de tu aquest poder?